

ในบทนี้ผู้ทำการวิจัยขอเสนอการศึกษาสตรีในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในรายละเอียดจากแง่มุมต่าง ๆ 3 คนดังต่อไปนี้

1. นางรูธ
2. นางเดโบราห์
3. ภรรยาน้อยของคนเลวี

สาเหตุที่สตรีทั้งสามคนนี้เป็นกรณีศึกษา ก็เพราะว่าทั้งสามคนมีลักษณะที่เด่นแตกต่างกันกล่าวคือ นางรูธเป็นหญิงชาวโมอับ หรือคนต่างชาติที่ชาวอิสราเอลตั้งข้อรังเกียจ ไม่ยอมอยู่ร่วม แต่นางก็ได้รับการยกย่องยอมรับจากคนอิสราเอล คนที่สองคือนางเดโบราห์ ในพระคัมภีร์ระบุว่านางเป็นผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่ง และนางก็มีบทบาทที่เด่นชัดในการนำผู้ชายซึ่งเราจะไม่พบลักษณะอย่างนี้ในสตรีคนอื่นที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจน เช่นนี้คนที่สามคือภรรยาน้อยของคนเลวี ซึ่งนับเป็นโศกนาฏกรรมเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสตรี

#### นางรูธ

#### เรื่องราว

นางรูธเป็นหญิงชาวโมอับที่แต่งงานกับคิลิโอน บุตรชายของนางนาโอมิ นางนาโอมิพร้อมทั้งสามีและบุตรชายสองคน ได้อพยพหนีการก่อดารอาหารจากแคว้นยูดาห์ไปอยู่ในดินแดนโมอับ บุตรชายทั้งสองของนางก็ได้แต่งงานกับหญิงชาวโมอับคือ โอรปาห์ และรูธ ต่อมาสามีของนางนาโอมิและบุตรชายทั้งสองก็ได้สิ้นชีวิตลง ภายหลังนางนาโอมิทราบว่าการก่อดารอาหารในแคว้นยูดาห์ได้ผ่านพ้นไปแล้ว นางจึงเดินทางกลับแคว้นยูดาห์ ในการเดินทางกลับแคว้นยูดาห์นี้ นางรูธได้ติดตามนางนาโอมิกลับมาด้วย ที่เมืองเบธเลเฮม นางรูธได้รู้จักกับโบอาส และด้วยคำแนะนำของนางนาโอมิ นางรูธจึงได้แต่งงานกับโบอาส

#### ภูมิหลังของผู้เขียน

เราไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้เขียนพระธรรมนางรูธคือใคร แต่จากความคิดที่แสดงออกในพระธรรมนางรูธแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีความคิดเรื่องคนต่างชาติแตกต่างไปจากผู้เขียนพระธรรมเนหะมีย์ และเอสรา

ระยะเวลาที่เขียน

ความคิดเรื่องระยะเวลาการเขียนพระธรรมนางรูฐมี 2 แนวความคิด คือ

1. เขียนขึ้นในช่วงระยะเวลาประมาณปี 450-250 กคศ. โดยเป็นการต่อต้านกระแสความคิดตามแบบของเอสราและเนหะมีย์ที่จะให้อิสราเอลเป็นชนชาติบริสุทธิ์ของพระเจ้าห้ามแต่งงานกับคนต่างชาติ เพราะในกระแสความคิดนี้เห็นว่าการแต่งงานกับคนต่างชาติจะทำให้อิสราเอลหลงไปกราบไหว้รูปเคารพ นมัสการพระอื่น
2. เขียนขึ้นในช่วงสมัยใกล้ ๆ กับสมัยของกษัตริย์ดาวิด เนื่องจากนางรูฐเป็นทวดของดาวิด และเมื่อดาวิดหนีชาวอูล ดาวิดเคยส่งบิดา มารดาไปอยู่ที่โมอับ (1ซมอ.22:3-4)

ประเด็นที่น่าสนใจ

1. ผู้เขียนพระธรรมนางรูฐได้เริ่มเรื่องราวของพระธรรมนี้ว่า "ในสมัยที่ผู้วินิจฉัยครอบครอง" ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เรื่องราวนี้เกิดขึ้นในสมัยที่อิสราเอลยังไม่มีกษัตริย์ปกครอง แต่เป็นที่น่าสงสัยว่าจะไม่ใช่สมัยของผู้วินิจฉัย เพราะในสมัยของผู้วินิจฉัยนั้นบ้านเมืองอยู่ในสภาพสงบบ้าง มีสงครามบ้าง แต่ในเรื่องของนางรูฐไม่มีเรื่องสงครามเลย
2. การกลับมาเมืองเบธเลเอมีปรากฏว่าคนทั้งเมืองนั้นรู้เรื่องการกลับมาของนางนาโอมิและนางรูฐ ซึ่งแสดงว่าเมืองเบธเลเอมีในเวลานั้นไม่ใช่เมืองใหญ่
3. ธรรมเนียมการช่วยเหลือหญิงหม้ายในการให้เก็บรวงข้าวตกในทุ่งนา เป็นสิ่งที่คนอิสราเอลยึดถือปฏิบัติอยู่ เพราะถือเป็นการดูแลช่วยเหลือคนยากไร้ (ลนต. 19:9-10)
4. นางรูฐซึ่งเป็นชาวโมอับแสดงตัวว่าเป็นผู้หนึ่งที่ยอมรับกฎเกณฑ์ในเรื่องการมีบุตรชาย เพื่อสืบสกุล ซึ่งในเรื่องนี้ กฎเกณฑ์นี้อาจไม่ใช่กฎเกณฑ์ที่พวกอิสราเอลยึดถือแต่เพียงกลุ่มเดียว ชนชาติอื่นอาจยึดถือธรรมเนียมนี้ด้วย (นรต. 1:11-13)
5. นางรูฐแสดงความจงรักภักดีต่อสามีของนางที่ตายแล้ว และนางนาโอมิ โดยตัดสินใจติดตามนางนาโอมิกลับแผ่นดินอิสราเอล ซึ่งทั้งสองมีฐานะเป็นหญิงหม้าย และในสังคมอิสราเอลหญิงหม้ายเป็นผู้ที่มีฐานะต่ำต้อยกว่าหญิงทั้งหลายเพราะไม่มีผู้ดูแล ผู้ปกป้อง (ขาดสามี) หากนางรูฐเดินทางกลับไปหาบิดา มารดาของนางนางคงแต่งงานใหม่ได้ง่ายกว่า และมีฐานะมั่นคงกว่า การติดตามนางนาโอมิกลับอิสราเอลนั้นอาจนับได้ว่าเป็นการเดินทางไปสู่อนาคตที่ไม่แน่นอนว่าจะเกิดขึ้น ไม่มีหลักประกันความมั่นคง การแต่งงานใหม่คงทำได้ยากทั้งมีข้อกำหนดที่ระบุไว้อย่างแน่นอนว่าจะแต่งงานกับใคร นางนาโอมิกล่าวกับลูกสะใภ้ทั้งสองว่านางคงไม่มีบุตรให้ทั้งสองแต่งงานอีก(นางรูฐคิดว่าตนเองมีอายุมาก และโอกาสที่จะแต่งงานอีกครั้งนี้มีน้อยมาก) นางรูฐกล่าวว่ากับนางนาโอมิว่า "...แม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย...แม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน...พระเจ้าของแม่ก็จะ เป็นพระเจ้าของฉัน แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น..." ในลักษณะดังกล่าวเท่ากับว่าเป็นสิ่งที่ชนชาติเดิมและศาสนาเดิมของตนเอง มายอมรับนับถือพระเจ้าของอิสราเอลขอเป็นคนอิสราเอลด้วย

6. ในบทที่ 4 เมื่อมีการลำดับเชื้อสายปรากฏว่า โบอาสเป็นคนรุ่นที่ 7 ที่สืบเชื้อสายมาจากเปเรศซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์ที่เกิดจากทามาร์ลูกสะใภ้ของตน ซึ่งเรื่องของทามาร์นี้เกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะอพยพเข้าไปอยู่ในประเทศอียิปต์เพราะการก่อกวนอาหาร กรรมของทามาร์เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความสัสดีชื่อของทามาร์ในการที่จะมีบุตรเพื่อสืบสกุลให้แก่เอิร์บุตรชายหัวมิของยูดาห์ (ซึ่งพระคัมภีร์ระบุว่า เป็นคนชั่ว) และในเรื่องนางรุธนี้ โบอาสก็แสดงตัวเป็นญาติสนิทคนที่สองที่แสดงตัวรับผิดชอบต่อญาติของตน ในขณะที่ญาติสนิทอีกคนหนึ่งปฏิเสธที่จะรับผิดชอบในเรื่องนี้

7. โบอาส และชาวเมืองเบธเลเอ็หมยอมรับนางรุธในฐานะหญิงต่างชาติที่เปลี่ยนใจมาเป็นอิสราเอล ยอมรับให้นางเป็นชาวอิสราเอลคนหนึ่ง ไม่ใช่เพราะเชื้อสาย แต่เป็นเพราะการกระทำของนาง และยิ่งไปกว่านั้นปรากฏว่านางมีฐานะเป็นทวดของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งนางได้รับการยกย่องและถูกระบุชื่อว่าเป็นทวดของกษัตริย์ดาวิดและคริสตชนก็ยอมรับว่านางเป็นมารพรบุรุษของพระเยซูคริสต์ด้วย ในขณะที่สตรีชาวอิสราเอลคนอื่นไม่ได้รับการยกย่องอย่างนั้น

#### ความคิดเรื่องบทบาทของสตรี

จากคำสอนที่สืบทอดกันมา เราจะพบแนวความคิดเรื่องคนต่างชาติอยู่ 2 แนวความคิดคือ

1. แนวความคิดที่ว่า ชนชาติอิสราเอลต้องเป็นชนชาติบริสุทธิ์ จะแต่งงานผสมปนเปกับคนต่างชาติไม่ได้ เพราะคนต่างชาติจะชักนำให้ชนอิสราเอลหลงไปกราบไหว้รูปเคารพ และมีสการพระอื่น เรื่องที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งถูกนำมาเป็นตัวอย่างก็คือพระธรรมปฐมกาลที่ 35:1-7 ไม่ให้ยาโคบแต่งงานกับสตรีคานาอัน กรรมที่กล่าวในพระธรรมกัณดารวีกาที่ 25 กรรมที่สตรียอฮันกับพระนางเยเซเบลหรือบรรดาเมียของกษัตริย์ซาโลมอนที่นำพระรูปเคารพของตนมาด้วย แนวความคิดนี้ถูกนำขึ้นมาถกเถียง และใช้ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดมากขึ้นในสมัยของเนหะมีย์ และเอสรา ซึ่งในช่วงระยะเวลาในชนชาติอิสราเอลมีโอกาสสูญเสียเอกลักษณ์ของตนมากหากเขาแต่งงานกับคนต่างชาติ (เนห. 13:23-26)

2. แนวความคิดที่สองก็คือแนวความคิดที่เปิดกว้าง ยอมรับคนต่างชาติที่ยอมกลับใจมาเชื่อฟังในพระเจ้า ซึ่งความคิดนี้จะมองเห็นชัดในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 12:1-3 นางรุธ โยนา และอิสยาห์บทที่ 40-60 ในพระธรรมนางรุธ ผู้เขียนได้ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่า ผู้เขียนพระธรรมนางรุธไม่รังเกียจนางรุธซึ่งเป็นสตรีต่างชาติ (คนโมอับที่เคยทำให้คนอิสราเอลหลงผิด) แต่กลับยกย่องนาง ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่านางรุธเป็นสตรีต่างชาติที่ไม่เหมือนสตรีต่างชาติคนอื่น ที่มักจะนำสามีชาวอิสราเอลไปนมัสการพระอื่น นางรุธเป็นสตรีต่างชาติที่ยอมรับพระเจ้าของอิสราเอลเป็นพระเจ้าของตน (นรร. 1:16) นางเป็นเคสลัสดีชื่อที่ยอมรับใช้แม่ของสามี แม้ว่าสามีจะตายแล้ว นางยอมละทิ้งบิดา มารดา ทั้งบ้านเกิดเมืองนอนของตนมุ่งสู่ดินแดนที่ตนไม่เคยรู้จักมาก่อน ซึ่งในประเด็นนี้ทำให้มองเห็นภาพเปรียบเทียบได้ว่านางรุธ มีลักษณะที่เหมือนเอ็บบราฮัมที่ยอมละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนที่ญาติพี่น้อง ไปยังแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญา (ปฐมก. 11) ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าคนอิสราเอล (ชาวเมืองเบธเลเอ็หม

และ โบอาสซึ่งเป็นเชื้อสายของทามาร์ผู้ลี้ภัย(ชื่อ) ยอมรับนับถือนางรูธแม้ว่านางจะเป็นคนต่างชาติ ในตอนสุดท้ายของพระธรรมนางรูธมีการบันทึกว่านางรูธเป็นทวดของดาวิด ซึ่งเท่ากับว่าเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ด้วย จากอีกแง่มุมหนึ่งผู้เขียนพระธรรมนางรูธกำลังเสนอความคิดว่าการเป็น ชนชาติอิสราเอลบริสุทธิ์นั้น ไม่ได้อยู่ที่สายเลือด หรือการแต่งงาน แต่อยู่ที่ความเชื่อ ความศรัทธาในพระเจ้าที่แสดงออกในการดำเนินชีวิต คือการมีความรักมั่นคงต่อสามีและมารดาของสามี

สรุป

นางรูธเป็นสตรีตัวอย่างที่แสดงถึงความลี้ภัยชื่อ ความจงรักภักดีที่มีต่อแม่ของสามี สตรีที่มีความฉลาด และเชื่อฟัง นางเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นคนต่างชาติที่มีความเชื่อ ความศรัทธาในพระเจ้า เป็นสตรีต่างชาติที่ต่างไปจากสตรีต่างชาติคนอื่นซึ่งทำให้นางเป็นที่ยอมรับของคนอิสราเอลทั่วไป และถูกหยิบยกชื่อมากล่าวอ้างถึงเมื่อมีการลำดับวงศ์ญาติ

## เดโบราห์

### เรื่องราว

เรื่องราวของเดโบราห์ปรากฏอยู่ในพระธรรมผู้วินิจฉัยบทที่ 4 และ 5 เดโบราห์เป็นผู้วินิจฉัยอิสราเอล ในเวลาที่อิสราเอลถูกคุกคามโดยยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ซึ่งครองเมืองฮาโธร์ แม่น้ำของยาบินชื่อลิเสรา ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจ มีความพร้อมในการที่จะทำสงครามคือมีทั้งกำลังคนและกำลังอาวุธ เดโบราห์เป็นผู้ที่ชักชวนให้บาราคบุตรอามีโนอัม เกณฑ์คนอิสราเอลต่อสู้กับลิเสรา แม่น้ำของยาบินและได้รับชัยชนะ

### ประเด็นที่น่าสนใจ

1. ในพระคัมภีร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกล่าวอ้างถึงบุคคลใด บุคคลหนึ่งซึ่ง เป็นผู้นำของอิสราเอล ส่วนใหญ่จะมีการบันทึกชื่อบิดา หรือตระกูล บุตร ภรรยา หรือสามีไว้ด้วย ในการนี้ของเดโบราห์นั้นไม่มีการบันทึกว่าบิดา สามี หรือบุตร หรือตระกูลของเธอเป็นมาอย่างไร ทั้งที่เธอเป็นผู้ที่มีบทบาทที่เด่นมากเหนือสตรีอิสราเอลทั้งหลาย และเหนือผู้ชายด้วย ในพระคัมภีร์บันทึกไว้เพียงว่า เธอเป็นภรรยาของลัมปีโดก ซึ่งหากเราจะศึกษาภาษาฮีบรูแล้วเราจะพบว่า คำว่าภรรยาของลัมปีโดกนั้นอาจแปลได้ว่า ผู้หญิงแห่งความปราดเปรื่อง

2. เดโบราห์ เป็นผู้หญิงที่มีความคิด ความสามารถที่โดดเด่นเหนือผู้หญิง และชายโดยทั่วไป จากการบันทึกของพระคัมภีร์ในตอนนี้เราจะเห็นว่า ยาบินนั้นมีอำนาจอยู่ทางเหนืออยู่ที่เมืองฮาโธร์ติดเขตแดนของเศบูลุน ส่วนเดโบราห์นั้นทำงานเผยพระวจนะอยู่ค่อนข้างมาทางใต้คืออยู่ที่เเฟราอิมใกล้กับยุดาห์ ในความคิดของเธอ เธอเห็นถึงอันตรายของยาบินที่กำลังคุกคามอิสราเอลทางฝ่ายเหนือ และกำลังขยายตัวลงทางใต้ เธอจึงเรียบบาราคมาจากทางเหนือเพื่อรวบรวมคนอิสราเอลต่อสู้กับยาบิน ( ดูแผนที่หน้า 28 ) นอกจากนี้เธอยังเป็นผู้ที่มีความจงรักภักดีต่อชาติของตน

3. เดโบราห์ เป็นสตรีที่มีอิทธิพลต่อคนอิสราเอลมาก เธอสามารถทำให้บาราคลุกขึ้นทำการรวบรวมพล และทำให้คนอิสราเอล 6 เผ่ารวมตัวกันต่อสู้กับกองทัพของยาบิน ( เเฟราอิม เบนยามิน มนัสเสห์ เศบูลุน อิสสาการ์ และนัฟทาลี )

4. เดโบราห์ เป็นสตรีที่สามารถเป็นกำลังใจแก่ผู้ชายที่อ่อนแอ เป็นผู้ที่ถูกเรียกว่าเป็นมารดาของอิสราเอล เป็นผู้ที่ทำให้อิสราเอลมีชีวิตใหม่ มีความสงบสุข ( วนจ. 4:14, 5:7 )

### บทบาทของสตรี

หากเราจะศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เราจะพบว่าผู้เผยพระวจนะ เกือบทั้งหมดเป็นผู้ชาย มีผู้หญิงเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เป็นผู้เผยพระวจนะ และเดโบราห์ก็เป็นผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่ง

๑๗๕/๑๓๓๘๑๖๑๖๓๖๑๖๓๖



สุพรรณบุรี

เมืองกาญจนบุรี

๑๗๕

เมืองราชบุรี

เมืองสิงห์บุรี

เมืองสิงห์บุรี

เมืองราชบุรี

๑๗๕

เมืองราชบุรี

๑๗๖

เมืองราชบุรี

๑๗๗

เมืองราชบุรี

๑๗๘

เมืองราชบุรี

เราจะเห็นบทบาทของเธออย่างเด่นชัดในการนำผู้ชายเข้าสู่สมรภูมิ ในขณะที่ผู้ชายขาดกำลังใจในการต่อสู้ เธอได้เสริมทำให้เขามีกำลังใจและกล้าที่จะต่อสู้ จากเรื่องราวในตอนี้ทำให้เห็นว่าหากไม่มีเดโบราห์ บาราค จะไม่รวบรวมคนเพื่อต่อสู้ศัตรู

สรุป

ในสภาพความเป็นจริงในหลาย ๆ สถานการณ์เราพบว่า บางครั้งผู้ชายเองซึ่งถือว่าตนเองเป็นผู้ที่เข้มแข็ง ก็หมดกำลังใจไม่กล้าที่จะสู้ เขาจำเป็นต้องได้รับกำลังใจจากสตรีในการที่จะลุกขึ้นต่อสู้ต่อไป และสตรีที่จะเป็นกำลังใจแก่ชายได้ก็คือสตรีที่มีพรสวรรค์ มีความสามารถ มีความเก่งกาจกว่าชาย มีบุคลิกที่มีความเป็นผู้นำ และมีความจงรักภักดีต่อชนชาติของตน

#### ภรรยาโหยของคนเลวี

เรื่องราว

เรื่องราวรายละเอียดเกี่ยวกับภรรยาโหยของคนเลวีนี้ เราจะพบในพระธรรมผู้วินิจฉัยบทที่ 19-21 เรื่องราวโดยย่อกล่าวคือ คนเลวีคนหนึ่งมีภรรยาโหย แต่ภรรยาโหยคนนี้เล่นชู้ นางจึงทิ้งสามีกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบธเลเอิม ต่อมาคนเลวีสามีของนางพร้อมกับคนใช้ได้ติดตามมา และนางนางจะเดินทางกลับบ้านที่เทือกเขาเอฟราอิม ระหว่างทางเขาไม่ได้พักค้างคืนที่เมืองเยบูล (เยรูซาเล็ม) เพราะเห็นว่าเป็นเมืองของคนต่างชาติแต่ไปพักที่เมืองกิเบอาห์ ซึ่งเป็นเมืองของคนเบนยามิน และได้พักที่บ้านของชายแก่คนหนึ่งซึ่งเป็นคนที่มาจากเทือกเขาเอฟราอิมและมาอาศัยที่เมืองนี้ ในตอนกลางคืนมีชาวเมืองที่เป็นคนอันธพาล มาทูปประตูดุเรียกให้ชายเจ้าของบ้านส่งชายเลวีออกมาให้พวกตนร่วมสังวาส ในที่สุดชายเลวีได้เปิดประตูและผลักภรรยาโหยของตนออกไปคนอันธพาลเหล่านั้นก็พานางไปสมสู่ทำทารุณจนถึงรุ่งเช้า ซึ่งเป็นผลให้ภรรยาโหยของคนเลวีตาย ชายเลวีคนนี้ได้เรียกร้องความยุติธรรม คนอิสราเอลเผ่าอื่นได้พากันยกทัพไปเมืองกิเบอาห์ เรียกร้องให้มีการส่งตัวผู้กระทำผิดออกมาลงโทษแต่ชาวกิเบอาห์ไม่ยอม ยิ่งผลทำให้เกิดสงครามชาวอิสราเอลล้มตายเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเบนยามินถึงกับขาดสตรีที่จะสืบสกุล พวกอิสราเอลเผ่าอื่นก็ไม่ยอมยกบุตรให้ ต้องมีการหาสตรีอื่นให้คนเบนยามิน

หมายเหตุ คำว่าภรรยาโหยในที่นี้แปลมาจากภาษาอังกฤษคำว่า CONCUBINE ซึ่งคำนี้เป็นคำที่แปลยาก เรายังไม่ทราบชัดว่าคำนี้หมายถึงภรรยาประเภทไหนอย่างไร

ประเด็นที่น่าสนใจ

1. สาเหตุที่ทำให้เกิดเรื่องราวนี้ขึ้นผู้ชายที่ต้องรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ ชายชาวเลวี และ บิดาของหญิงนั้น เพราะทั้งสองมีวาทะกรรมและดีมจนทำให้การเดินทางต้องล่าช้าออกไปถึงครึ่งวัน ซึ่งมีผลให้ทั้งสองคนต้องค้างคืนกลางทาง

2. การเอาตัวรอดของคนเลวี คือการส่งภรรยาหนีของตนออกไปแทน หรือแม้กระทั่งชายเจ้าของบ้าน ก็ส่งลูกสาวของตนออกไป ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมีอำนาจของชายที่มีเหนือสตรีในปกครอง และเห็นว่าสตรีนั้นมีค่าเป็นเพียงสิ่งของ หรือวัตถุอย่างหนึ่งที่จะช่วยปกป้องผู้ชาย

3. การข่มขืนหญิงอย่างทารุณตลอดคืนของคนอันธพาล จนเป็นเหตุให้หญิงนั้นตาย แสดงถึงการถืออำนาจยึดเอาความต้องการของตนเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงบุคคลอื่น

4. การตัดคอกของสตรีออกเป็นท่อน ๆ ส่งไปทั่วแผ่นดินอิสราเอล (เปรียบเทียบกับกรกระทำของชาอูลที่ตัดโคเป็นท่อน ๆ ด้วยความโกรธและส่งออกทั่วแผ่นดินอิสราเอลเพื่อปลุกเร้า กระตุ้นคนอิสราเอล) นี่เป็นการกระทำด้วยความโกรธของคนเลวี และใช้ร่างของสตรีเป็นการปลุกเร้าคนอิสราเอล เป็นการไม่ให้เกียรติแต่สตรีนั้นคือใช้สตรีเป็นเครื่องมือของตน

5. การไม่รับผิดชอบและไม่ยอมส่งตัวคนอันธพาลชาวเลวีออกมามารับโทษของคนเบนยามิน ทั้งยังรวมตัวกันปกป้องคนผิด ยังผลทำให้เกิดความสูญเสียเลือดเนื้อและชีวิตเป็นอันมาก

บทบาทของสตรี

ในเรื่องนี้เราจะเห็นว่าสตรีไม่มีบทบาทอะไรเลย สตรีเป็นเพียงสิ่งของที่ไร้ค่าที่ถูกผู้ชายใช้เป็นเครื่องมือ ผู้ที่มีบทบาทรับผิดชอบในเรื่องนี้คือ คนเลวี บิดาของสตรีนั้น ชายเจ้าของบ้าน และอันธพาลชาวเลวี

สรุป

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะเห็นว่าสตรีนั้นไม่มีค่า แต่เมื่อสตรีถูกกระทำอย่างทารุณ ถูกข่มเหง ซึ่งคนอิสราเอลเห็นว่ากรกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง คนอิสราเอลก็พร้อมใจกันที่กระทำการในอันที่จะรักษาไว้ซึ่งความยุติธรรม